"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ ପିତାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣି ଆଲୋକକୁ ଆସିଛ, ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅନ୍ଧକାରରୁ ଆଲୋକକୁ ଆଣିବା ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ କାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛ, ସେତେବେଳେ କେଉଁ ଗୋଟିଏ କଥା ନିଶ୍ଚିତ ମନେ ରଖିବା ଦରକାର**?**

ଉତ୍ତର**:-** ମୁଖରେ ବାରମ୍ବାର ବାବା ବାବା ଶବ୍ଦ କହୁଥାଅ, ଏହାଦ୍□ାରା ନିଜର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବାର ଅଭିମାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ବର୍ସା ମଧ୍ୟ ମନେ ରହିବ । ବାବା କହିବା ଦ୍□ାରା ସର୍ବବ୍ୟାପୀର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଯଦି କେହି କହେ ଭଗବାନ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି, ତେବେ କୁହ ପିତା ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ କିପରି ରହିପାରିବେ**!**

ଗୀତ**:-** ଆଜ ଅନ୍ଧେରେ ମେଁ ହେଁ ଇନ୍ସାନ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ କ'ଣ କହିଲେ ଆଉ କାହାକୁ ଡାକିଲେ**?** ହେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଥବା ହେ ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ବାବା... ଭଗବାନଙ୍କୁ ବାବା କୁହାଯାଏ ନା । ଯଦି ଭଗବାନ ତୁମର ପିତା ହେଲେ ତେବେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଗଲ । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି, ଆମେ ଆସି ଅନ୍ଧକାରରେ ପଡିଛୁ । ଆପଣ ଆମକୁ ଆଲୋକକୁ ନେଇଯାଆନ୍ତୁ । ଯେହେତୁ ବାବା ଶବ୍ଦ କହି ସମ୍ବୋଧନ କରୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଏଥିରୁ - ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ, ସମସ୍ତେ ସେହି ପିତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ବାବା ଶବ୍ଦ କହିବା ଦ୍□ାରା ସ୍ନେହ ଆସିଯାଉଛି କାରଣ ପିତାଙ୍କ ଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଏ । କେବଳ ଈଶ୍□ର ବା ପ୍ରଭୁ କହିବା ଦ୍□ାରା ପିତାଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ସ୍□ାଦ ଆସୁନାହିଁ । ବାବା ଶବ୍ଦ କହିଲେ ସମ୍ପତ୍ତି ମନେ ପଡିଯାଉଛି । ତୁମେମାନେ ଡାକୁଛ, ବାବା ଆମେ ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛୁ, ଆପଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁନର୍ବାର ଆମର ଆତ୍ମା ରୂପି ଦୀପକୁ ଜଳାନ୍ତୁ କାରଣ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୀପ ଲିଭିଯାଇଛି । ମନୁଷ୍ୟ ମରିଗଲେ ୧୨ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୀପ ଜଳାଇଥା'ନ୍ତି । ଜଣେ କେବଳ ଘିଅ ଢାଳିବା ପାଇଁ ବସି ରହିଥାଏ ଯାହା ଦ୍□ାରା ଦୀପ ଲିଭି ନ ଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ଭାରତବାସୀ ଆଲୋକରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଦିନରେ ଥିଲ । ଏବେ ରାତିରେ ଅଛ । ୧୨ ଘଣ୍ଟା ଦିନ, ୧୨ ଘଣ୍ଟା ରାତି । ତାହା ତ ହଦର କଥା । କିନ୍ତୁ ଏହା ତ ବେହଦର ଦିନ ଏବଂ ବେହଦର ରାତି, ଯାହାକୁ କୁହାଯାଏ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦିନ, ସତ୍ୟଯୁଗ ତ୍ରେତା ଯୁଗ, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତ୍ରି-ଦ୍□ାପରଯୁଗ କଳିଯୁଗ । ରାତିରେ ଅନ୍ଧକାର ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏଠି ସେଠି ଝୁଣ୍ଟି ପଡନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଚକ୍ର ଲଗାଉଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପାଇ ପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପାଇବା ପାଇଁ ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି । ଦ୍□ାପର ଯୁଗରୁ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ଏବଂ ସେବେଠାରୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ଦଶହରା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ କରିଦେଇଛନ୍ତି । କାହାଣୀ ସର୍ବଦା ମନଗଢା କଥା ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ଯେପରି ସିନେମା, ନାଟକ ଆଦି ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ଶ୍ରୀମଦ ଭଗବତ ଗୀତା ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ଶାସ୍ତ୍ର । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଏଠାକୁ ଆସି ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ ଏବଂ ରାଜତ୍□ ଦେଲେ । ପୁଣି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତା'ର କାହାଣୀ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବ୍ୟାସଦେବ ଗୀତା ରଚନା କଲେ ଅର୍ଥାତ୍ କାହାଣୀ ରଚନା କଲେ । ସତ୍ୟ କଥା ତ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଏବେ ଶୁଣୁଛ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ ସର୍ବଦା ବାବା-ବାବା ଶବ୍ଦ ବାହାରିବା ଦରକାର । ପରମାତ୍ମା ଆମର ବାବା ଯିଏକି ନୂଆ ଦୁନିଆର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଆମକୁ ତାଙ୍କଠାରୁ ସ୍□ର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବା ଦରକାର । ଏବେ ତ ୮୪ ଜନ୍ମ ଭୋଗ କରି ଆମେ ନର୍କରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛୁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ତୁମେ ଭାରତବାସୀ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ଥିଲ, ସାରା ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ଥିଲ, ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନ ଥିଲା, ଯାହାକୁ ସ୍□ର୍ଗ ଅଥବା କୃଷ୍ଣପୁରୀ କୁହାଯାଉଛି । ଏଠାରେ ହେଲା କଂସପୁରୀ । ବାପଦାଦା ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ, ଏଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଶାନ୍ତିର ସାଗର, ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି, ପାଣିର ଗଙ୍ଗା ନୁହେଁ । ସବୁ କନ୍ୟାମାନଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଭଗବାନ ବର ଅଟନ୍ତି – ଏ କଥା ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ପଚରାଯାଉଛି ଆତ୍ମାର ପିତା କିଏ**?** ତେଣୁ ଦ୍□ନ୍ଦ୍□ରେ ପଡିଯାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଜାଣିନାହୁଁ । ଆରେ ଆତ୍ମା, ତୁମେ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହଁ**?** କହୁଛନ୍ତି ଗଡ ଫାଦର । ଯଦି ପଚରାଯାଉଛି ତାଙ୍କର ନାମ ରୂପ କ'ଣ**?** ଈଶ୍□ରଙ୍କୁ ଜାଣିଛ**?** ତେବେ କହି ଦେଉଛନ୍ତି ସିଏ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ । ଆରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ବାପା କେବେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି କି**?** ମନୁଷ୍ୟମାନେ ରାବଣର ଆସୁରୀ ମତରେ ଚାଲି କେତେ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ହେଲା ନମ୍ବର□ାନ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଅମୁକ । ଏ ସବୁ ତ ଶରୀରର କଥା । ପ୍ରକୃତରେ ନିଜେ କିଏ - ଏ କଥା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ମୁଁ ଜଜ୍, ମୁଁ ଅମୁକ... 'ମୁଁ' 'ମୁଁ' କହିଚାଲିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହା ତ ଭୁଲ । ମୁଁ ଏବଂ ମୋର ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦ ଅଟେ । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ, ଶରୀର ବିନାଶୀ । ଶରୀରର ନାମ ଦିଆଯାଉଛି । ଆତ୍ମାର କୌଣସି ନାମ ରଖାଯାଏ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୋର ନାମ ଶିବ । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ନିରାକାରଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ କିପରି ହୋଇପାରିବ**?** ସିଏ କାହା ଭିତରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ଏକଥା କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ସବୁ

ଆତ୍ମାଙ୍କର ନାମ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଟେ । ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ନାମ ହେଲା ଶିବ ବାକି ସବୁ ହେଲେ ଶାଳଗ୍ରାମ । ଆତ୍ମାମାନେ ହେଲେ ସନ୍ତାନ । ଏକମାତ୍ର ଶିବ ହେଉଛନ୍ତି ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପିତା । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଅବିନାଶୀ ପିତା । ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି ଯେ, ଆସ ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର । ଆମେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛୁ । ଆତ୍ମା ଡାକୁଛି, ଦୁଃଖ ସମୟରେ ସବୁ ପିଲାମାନେ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସୁଖରେ ଥା'ନ୍ତି, ସେତେବେଳେ କେହି ବି ମନେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ । ଏବେ ରାବଣ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦୁଃଖୀ କରିଦେଇଛି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏହି ରାବଣ ତୁମର ପୁରୁଣା ଶତ୍ରୁ । ଏହିଭଳି ଡ୍ରାମାର ଖେଳ ତିଆରି ହୋଇଛି । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଡାକୁଛନ୍ତି, ହେ - ଜ୍ଞାନସୂର୍ଯ୍ୟ ଆସ, ଆମକୁ ଆଲୋକକୁ ନେଇଯାଅ । ଭାରତ ସୁଖଧାମ ଥିଲା, ତେଣୁ କେହି ଡାକୁ ନ ଥିଲେ । କାରଣ ସେଠାରେ କୌଣସି ଅପ୍ରାପ୍ତ ବସ୍ତୁ ନ ଥିଲା । ଏଠାରେ ତ ଚିତ୍କାର କରୁଛନ୍ତି, ହେ ଶାନ୍ତି ଦେବା । ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଶାନ୍ତି ତ ତୁମର ସ୍□ଧର୍ମ, ତୁମର ଗଳାର ହାର । ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତିଧାମର ନିବାସୀ । ଶାନ୍ତିଧାମରୁ ପୁଣି ସୁଖଧାମକୁ ଯାଇଥାଏ । ସେଠାରେ ତ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିଛି । ତେଣୁ ତୁମକୁ ପାଟିକରି ଡାକିବାକୁ ପଡି ନ ଥାଏ । ଦୁଃଖରେ ହିଁ ସମସ୍ତେ ଚିତ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି - ଦୟା କର, ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା ସୁଖକର୍ତ୍ତା ବାବା ଆସ । ଶିବବାବା, ମିଠାବାବା ପୁନର୍ବାର ଆସ । ତେବେ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ, ସେଥିପାଇଁ ତ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହେଲେ ସ୍□ର୍ଗର ରାଜକୁମାର । ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମଦିନ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କେବେ ଆସିଥିଲେ ଏକଥା କାହାକୁ ବି ଜଣା ନାହିଁ । ରାଧେ-କୃଷ୍ଣ ହିଁ ସ୍□ୟଂବର ପରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏହି କଥା କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ଡାକି ଆସିଛନ୍ତି - ଓ ଗଡ ଫାଦର, ହେ ଈଶ୍□ର ପିତା... ଆଚ୍ଛା! ତାଙ୍କର ନାମ ରୂପ କ'ଣ ତେବେ କହିଦେଉଛନ୍ତି ସିଏ ନାମ ରୂପରୁ ଅଲଗା ଅଟନ୍ତି । ଆରେ, ତୁମେ କହୁଛ ଈଶ୍□ର ପିତା ପୁଣି ନାମ ରୂପରୁ ଅଲଗା କହିଦେଉଛ । ଆକାଶ ଶୂନ୍ୟ ଅଟେ, ତାର ମଧ୍ୟ ନାମ ରହିଛି ଆକାଶ । ତୁମେମାନେ କହୁଛ ଆମେ ପିତାଙ୍କର ନାମ ରୂପ ଆଦିକୁ ଜାଣିନାହୁଁ । ଆଚ୍ଛା ନିଜକୁ ଜାଣିଛ? ତେବେ କହୁଛନ୍ତି, ହଁ ମୁଁ ଆତ୍ମା । ଆଚ୍ଛା ଆତ୍ମାର ନାମ-ରୂପ କ'ଣ କୁହ । ତେବେ କହି ଦେଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଅଟେ । ଆତ୍ମା ତ ନାମ-ରୂପରୁ ଅଲଗା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ବିନ୍ଦୁ, ତାରକା ସଦୃଶ ଯିଏକି ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଝିରେ ରହୁଛି । ଏହି ଛୋଟ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା । ସେଥିପାଇଁ ସାତ ଦିନ ଭଟ୍ଟୀର ଗାୟନ ଅଛି । ଦ୍□ାପର ଯୁଗଠାରୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ସେବେଠାରୁ ବିକାରମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପ୍ରବେଶତା ହେଲା, ତେଣୁ ସିଢିରେ ତଳକୁ ତଳକୁ ଖସି ଆସିଛନ୍ତି । ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ ଲାଗିଯାଇଛି, ତେଣୁ କଳା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଡାକୁଛନ୍ତି, ହେ - ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆସ, ଏଠାକୁ ଆସି ଆମକୁ ଆଲୋକକୁ ନେଇଯାଅ । ଜ୍ଞାନ ଅଞ୍ଜନ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ଦେଲେ, ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧାର ବିନାଶ... ବୁଦ୍ଧିରେ ବାବା ଆସି ଯାଉଛନ୍ତି । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ, ଜ୍ଞାନ ଅଞ୍ଜନ କୌଣସି ଗୁରୁ ଦେଲେ... ଗୁରୁ ତ ଢେର ଅଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠୁ ଆସିବ । ସେମାନଙ୍କର କ'ଣ ଗାୟନ ହେଉଛି କି! ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ପତିତ-ପାବନ, ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା - ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଅନ୍ୟ କେହି ଜ୍ଞାନ କିପରି ଦେଇପାରିବେ । ସାଧୁମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ଅନେକ ରାସ୍ତା ଅଛି । ଶାସ୍ତ୍ର ପଢିବା, ଯଜ୍ଞ, ତପ ଆଦି କରିବା - ଏ ସବୁ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାର ରାସ୍ତା, କିନ୍ତୁ ପତିତମାନେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ କିପରି ଯାଇପାରିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ନିଜେ ଆସୁଛି । ଭଗବାନ ତ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଦେବତା ଅଟନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର ପିତା ମଧ୍ୟ ଶିବ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଥିବେ ନା । କାରଣ ପ୍ରଜାମାନେ ଏହିଠାରେ ଅଛନ୍ତି । ନାମ ମଧ୍ୟ ଲେଖାଯାଇଛି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀ ସଂସ୍ଥା । ତେବେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି । ଅନେକ ବି.କେ. ଅଛନ୍ତି । ବର୍ସା ତ ଶିବଙ୍କଠାରୁ ମିଳୁଛି, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ନୁହେଁ । ସମ୍ପତ୍ତି ଦାଦା ଅର୍ଥାତ୍ ଜେଜେବାପାଙ୍କଠାରୁ ମିଳିଥାଏ । ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଆମକୁ ସ୍□ର୍ଗକୁ ଯିବାର ଯୋଗ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କର ଅଟୁ, ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ବିଷ୍ଣୁପୁରୀର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଶିବବାବା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀମତ ଅଥବା ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭଗବାନଙ୍କର ଗୀତା ଅଟେ । ଭଗବାନ ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମେ ପିଲାମାନେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛ । ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ରହିଲେ ବହୁତ କାଳ... ବହୁତ କାଳରୁ ଅଲଗା ତ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ଥିଲେ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନ ଥିଲା । ସେହିମାନେ ହିଁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଅଲଗା ହୋଇଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଏଠାକୁ ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ହେ ଆତ୍ମାମାନେ, ଏବେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହା ହିଁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଅଥବା ଯୋଗ ଅଗ୍ନି । ତୁମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଯେଉଁ ପାପର ବୋଝ ରହିଛି, ତାହା ଏହି ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍□ାରା ଭସ୍ମ ହେବ । ହେ ମିଠେ ବଚ୍ଚେ, ତୁମେମାନେ ସୁବର୍ଣ୍ଣଯୁଗରୁ ଲୌହଯୁଗକୁ ଆସିଯାଇଛ । ଏବେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହା ବୁଦ୍ଧିର କାମ ଅଟେ ନା । ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଭୁଲି କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ ଆତ୍ମା ଅଟ ନା । ଏହା ତୁମର ଶରୀର । ମୁଁ, ମୁଁ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ହିଁ କହୁଛି । ତୁମକୁ ରାବଣ ପତିତ କରିଦେଇଛି । ଏହିଭଳି ଖେଳ ତିଆରି ହୋଇଛି । ପାବନ ଭାରତ ଏବଂ ପତିତ ଭାରତ । ଯେତେବେଳେ ପତିତ ହେଉଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ରାମରାଜ୍ୟ ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ବି ବୁଝିନାହାଁନ୍ତି । ଜ୍ଞାନଦାତା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଆସି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ବର୍ସା ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ

ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ବର୍ସା ନେବା ପାଇଁ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ । ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାଯୁଗରେ ତୁମେମାନେ ଅମର ହୋଇଯାଉଛ । ସେଠାରେ ଏପରି କେହି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ, ଅମୁକ ମରିଗଲା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ କାଳ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର ନାମ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ତାକୁ ସୁଖଧାମ କୁହାଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ତ ତୁମକୁ ସ୍□ର୍ଗର ରାଜତ୍□ ଦେଉଛି । ସେଠାରେ ତ ବହୁତ ବୈଭବ ଅଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ତେବେ ସେ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ କେତେ ଧନ ଥିଲା । ଭାରତ କ'ଣ ଥିଲା! ବାକି ଆଉ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆରେ ଥିଲେ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଗଲେଣି - ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବାବା ଏବେ ସ୍□ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଲେ ଶିବବାବା, ତାଙ୍କ ପରେ ହେଲେ ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ନିବାସୀ, ତାପରେ ଏହି ଦୁନିଆ ।

ଜ୍ଞାନଦ୍□ାରା ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କର ସଦ୍ଗତି ହେଉଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି - ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି ଏବଂ ବୈରାଗ୍ୟ । ତେବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସୁଛି, କାରଣ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜତ୍□ ମିଳୁଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ, ତୁମେମାନେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଯିବ । ଆଚ୍ଛା-

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଯେଉଁ ପାପର ବୋଝ ରହିଛି, ତାକୁ ଯୋଗ ଅଗ୍ନି ଦ୍□ାରା ଭସ୍ମ କରିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧି ଦ୍□ାରା ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସମସ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଛାଡି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଡାକ ଛାଡିବା ବା ଚିତ୍କାର କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ନିଜର ଶାନ୍ତ ସ୍□ଧର୍ମରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ, ଶାନ୍ତି ତୁମର ଗଳାର ହାର । ତେଣୁ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି "ମୁଁ" ଏବଂ "ମୋର" ଶବ୍ଦ କହିବାର ନାହିଁ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ସତ୍ତ୍□ଗୁଣୀ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍□ାରା ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି, ବୃତ୍ତିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଥିବା ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମୂରତ ଭବ ।

କଥାରେ ଅଛି ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍□ାରା ସୃଷ୍ଟିର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଏଭଳି ସତ୍ତ୍□ଗୁଣୀ ହୋଇଥାଉ ଯାହାଦ୍□ାରା କିପରି ବି ତମୋଗୁଣୀ ବା ରଜୋଗୁଣୀ ଆତ୍ମାର ଦୃଷ୍ଟି, ବୃତ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ଥିତି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ । ଯେଉଁମାନେ ବି ତୁମ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିବେ, ସେମାନେ ତୁମର ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍□ାରା ତିନିଲୋକ ଏବଂ ନିଜର ପୂରା ଜୀବନ କାହାଣୀକୁ ଜାଣିପାରିବେ - ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ନଜର ଦ୍□ାରା ନିହାଲ କରିବା । ଶେଷ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନ ଦ୍□ାରା ସେବା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ସେତେବେଳେ ଏହିଭଳି ସେବା ହେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପବିତ୍ରତାର ବାସ୍ତବିକ ସ୍□ରୂପ ସତ୍ୟତା ଅର୍ଥାତ୍ ଦିବ୍ୟତା ଅଟେ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ମହାନ ହେବା ପାଇଁ ମଧୁରତା ଏବଂ ନମ୍ରତାର ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କର ।

ମଧୁରତାର ଏବଂ ନମ୍ରତାର ଗୁଣ ନଇଁବା ଶିଖାଇଥାଏ । ଯେତିକି ଏବେ ତୁମେମାନେ ନିଜର ସଂସ୍କାରରେ ବା ସଂକଳ୍ପରେ ନମ୍ର ହେବ, ସେତିକି ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଆପଣଙ୍କ ଆଗରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇବେ । ନଇଁବା ଅର୍ଥାତ୍ ନୁଆଁଇବା । ସଂସାରରେ ମଧ୍ୟ ନଇଁବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏପରି ସଂକଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ନ ଆସୁ କି ଅନ୍ୟମାନେ ମୋ ଆଗରେ କିଛି ତ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁନ୍ତୁ! ଯଦି ମୁଁ ନଇଁବି, ତେବେ ସମସ୍ତେ ନଇଁବେ । ଯେଉଁମାନେ ସଚ୍ଚା ସେବାଧାରୀ ଅଟନ୍ତି, ସେମାନେ ଯଦି ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇବେ ତେବେ ଯାଇ ସେବା କରିପାରିବେ ।